

melse, uden at der paa en eller anden Maade kan findes en Udvej til at komme udenom den. Det er f. Eks., ved jeg, overordentlig vanskeligt for Bagerier at købe Rug. Det ligger for det første — navnlig for Jyllands Vedkommende — i, at der mangler Tørringsanstalter for Rug, og det vilde være overordentlig heldigt, om der fra Regeringens Side blev truffet mere omfattende Foranstaltninger til at faa oprettet de fornødne Tørringsanstalter. For det andet vil Grossererne, som har Rugen, ikke gerne sælge den; derimod vil de meget gerne sælge Mel. Det er vist, fordi der ikke er det rette Forhold til Stede mellem Rugen og Melet. Naar man ser paa den Prisstigning, der har været paa Mel siden Krigen Begyndelse, er det en forbavsende Stigning, som har fundet Sted. Almindeligt dansk Rugmel kostede før Krigen 13 Kr. 50 Øre, nu 21 Kr. — det er Maksimalpris. Men nu Rugsigtemel! Det kostede før Krigen 17 Kr., men nu 34 Kr., Flormel kostede før Krigen 20 Kr., nu koster det 34 Kr. 50 Øre, og Bagerimel kostede før Krigen 20 Kr. 50 Øre, men nu 41 Kr. 50 Øre. Jeg har for øvrigt forleden gjort Indenrigsministeriet opmærksom paa dette Forhold, og jeg haaber, det skal blive undersøgt. Det vil vistnok være værd at undersøge, om det rette Forhold er til Stede, eller om det ikke er saadan, at Møllere og Grossister her indvinder en Fordel, som de ikke bør have, og derigennem er med til at fordyre Varerne for den almindelige Befolkning.

Der kunde nævnes en Mængde Eksempler paa, hvorledes ogsaa de handlende søger at omgaa de regulerende Bestemmelser, som er blevet truffet. Jeg behøver blot i denne Forbindelse at minde om Avisfejden om de skrællede Svinehoveder. En anden Bestemmelse, man søger at komme udenom, er Maksimalprisen paa Flæskefars. Kommer man ind i en Butik, hænder det ikke saa sjældent, at man faar det Svar: Flæskefars har vi ikke, men blandet Fars kan De faa. Blandt Fars er i imidlertid til en helt anden Pris end Flæskefars, og selv om der ikke er mere Oksefars i den, end der kan være paa en Theste, er det blandt Fars, og saa er det til en helt anden Pris. Den lokale Prisreguleringskommission i Silkeborg har foranlediget dette Forhold indanket for Indenrigsministeren, og det forekommer mig, at det er en noget mærkelig Afgørelse, Indenrigsministeren her har truffet. Jeg synes, det havde været rigtigst, at Ministeren havde sagt, at vi maa holde paa, at vil Folk have deres Fars blandet, kan de selv blande den, men Prisen er det og det.

Indenrigsministeren har imidlertid afgjort Sagen saaledes, at det skal afgøres af Domstolene, om der foreligger en Omgaaelse af den trufne Bestemmelse om Flæskefarsen. Det vil jo være overordentlig besværligt, hvis man, hver Gang man staar overfor et saadant Tilfælde, straks skal løbe til Polit og Domstole. Jeg synes, det var meget bedre, at Ministeren greb ind paa den Maade, jeg antydede, og erklærede: Vi skal ikke have nogen Blanding fra de handlendes Side, det bliver Kundernes Sag, hvorledes de vil have deres Fars blandet.

Jeg kunde nævne en Række af den Slags Tilfælde, men jeg nøjes med at anføre dette. Naar man har haft Lejlighed til i nogen Tid at se, hvorledes man søger at omgaa de givne Bestemmelser, og man staar overfor en ny Lovgivning, ved hvilken man ikke alene skal fortsætte, men yderligere udvikle prisregulerende Foranstaltninger, gælder det om, at man paa en haandfast Maade tilkendegiver ogsaa de handlende, at det er Meningen, at den Prisnedsættelse, som Maksimalprisbestemmelserne foranlediger, skal komme Kunderne og ikke de handlende til gode.

Der har ogsaa været Tale om, hvor Pengene skulde komme fra, naar man nu skulde fortsætte med Dyrtidslovgivningen. Det vil koste mange Penge. Det ærede Medlem fra Aars (Lillelund) var inde paa Spørgsmaalet igaa og udtalte da — det samme har jeg hørt fra andre Talere af hans Parti —: Lad os bare klemme løs paa dem, der tjener paa Krigen. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at i den Retning skal det ikke komme til at skorte paa Haandsrækning fra Socialdemokratiet. Men det ærede Medlem har ikke Ret i den Udtalelse, han fremsatte i Gaar, at da den højtærede Finansminister i sin Tid fremsatte sit Lovforslag om Merindkomstskatten, var Venstres Medlemmer de eneste, der stod som Talsmand for, at man skulde sætte Minimumsgrænsen længere ned end til 15,000 Kr., thi Socialdemokraterne stod Side om Side med Venstre om dette Krav og stillede energisk Fordring om, at Grænsen skulde sættes længere ned, hvilket ogsaa skete. For øvrigt er der nogle, jeg i særlig Grad kunde ønske, skulde rammes. Det er den Del af de handlende, som har faaet Benævnelsen: Klausulædere. Her er en Klasse Medborgere, hvis man tør bruge dette Udtryk, eller en Del ærede Medborgere, som jeg kunde ønske en saadan Medfart, at de ikke alene selv kom til at bøde for, hvad de har forset, men at de ogsaa blev et afskrækkende Eksempel for alle ligesindede. Og jeg kan forsikre de